

Jsem se smála tý flekatý koze. Pod vousama, co je nemám. Nicméně mi to nebránilo škodolibě se jí v duchu smát, jak jsem jí dostala do klinče.

Nahlas jsem nemohla, to jsem musela dělat krutopřísnu. Protože pro tohle ráno byla madáme taková rozlitanější. Radovala se ze sebe, že je šikovná a že dostává ty rohlíčky a že jí to jde a že a že a že.....

Až jí to přemohlo a rozeběhlo jí to nohy vpřed. Chvíli jsem byla zticha a dala jí tak možnost pro to, ukázat mi, že to běží jen proběhnout, zkontrolovat, že se nepouští do žádný zločinecký akce. Leč vzápětí jsem ji viděla, jak rejdí košíkem po zemi a cosi se snaží ulovit. Zavolala jsem fuj, což teda zafungovalo a ona hnedle běžela zpátky, takže - jo, tohle dobrý. Ale.... že jo. Úplně čistá ta akce teda nebyla, to si nebudeme namlouvat.

Takže když přiběhla, řekla sem jí hlasem plným zklamání, žalu a odsouzení ☐ , že je prase hnusný a vodporný. A že jí nechcu. Což jí teda pravděpodobně smrtelně urazilo. Zarazila se jako vidle do hnoje. A bez jakýhokoliv pokynu řapala vedle mě. Schlíplotina jedna čuňácká! ☐ . Museli byste jí vidět . V duchu jsem se jí smála a šla si jen tak s rukama v kapsách .

Zanedlouho se z schlíplotiny čuňácký stal snaživý tvor. Zřejmě naznala, že už se dosti dostyděla a začala dělat IPO psa. "Hele, s tím na mě dneska nechod', si prostě prase a..." Prase z ní opět vyrobilo schlíplotinu. ..."...a prasata já nekrmim!" pokračovala jsem dál ve svém odsuzujícím monologu. "Aach jo, to je život" řapalo vedle mě schlíplý prase.

Došly jsme na roh jednoho z paneláků a schlíplý prase zamířilo trávníkem dozadu, směr pod schody, kde se vždycky najde něco, co prase zaujme. "No na to rovnou zapomeň, dobytku, dneska už sis vybrala, ne??!" Schlíplý prase se zatvářilo dotčeně, přičuplo a začlo vyrábět hromadu. "Aha, dobrý, tak jo!" Pravila jsem smířlivě a šla to po ní uklidit.

"Tak dem, pod'." Prase si poskočilo, že už se nezlobim. A čučelo na kapsičku s rohlíkama. "Kdepak, nene, to je pro hodný pejskový a ty seš prostě prase, no. Tak nebude nic! ." Zkonstatovala jsem. "Aaach jo, to je život." vzdychlo si to flekatý prase a už teda nebylo úplně schlíplý. Nicméně pořád řapalo vedle mě. A..... chovalo se způsobně. Natolik způsobně, že jsem prostě nemusela mluvit. Vlastně jo, jednou jo, protože chtěla nastoupit s nějakou paní do auta. Paní očividně nebyla proti, asi by společnost uvítala, teda podle toho

jak k ní hovořila. Jen nevím, jestli by byla tak nadšená i potom, co by zjistila, že místo psa s ní jede prase ☹☹☹☹.

Došly jsme až skoro k nám a než jsem se stačila rozkoukat, byla jsem bez psa. Teda bez prasete. Páč prase už sedělo na podestě a dělalo vzornýho psa ☹. V očekávání, že jo..., že ten rohlikaspoň nákej, ne? “Nenene, holka, seš prase!” ☹☹ A prase vřapalo do domu, kde uvítalo Danušku, která šla do práce. Jen tak letmo, zlehýnka, ne tak jako obvykle, kdy jí vysklí zuby. Prase mělo totiž naspěch. Muselo utíkat nahoru na schody, protože TAM UŽ TO SAKRA MUSÍ VYJÍT a ten rohlik přece MUSÍ DOSTAT! ☹. No jo, jasně, že jo, zas tak krutopřísná nejsem. Ale tuhle procházku jsem dost ušetřila ☹☹☹

P.S. Rumíčkověnění přišlo pochopitelně vzápětí, ale to bude až příště.